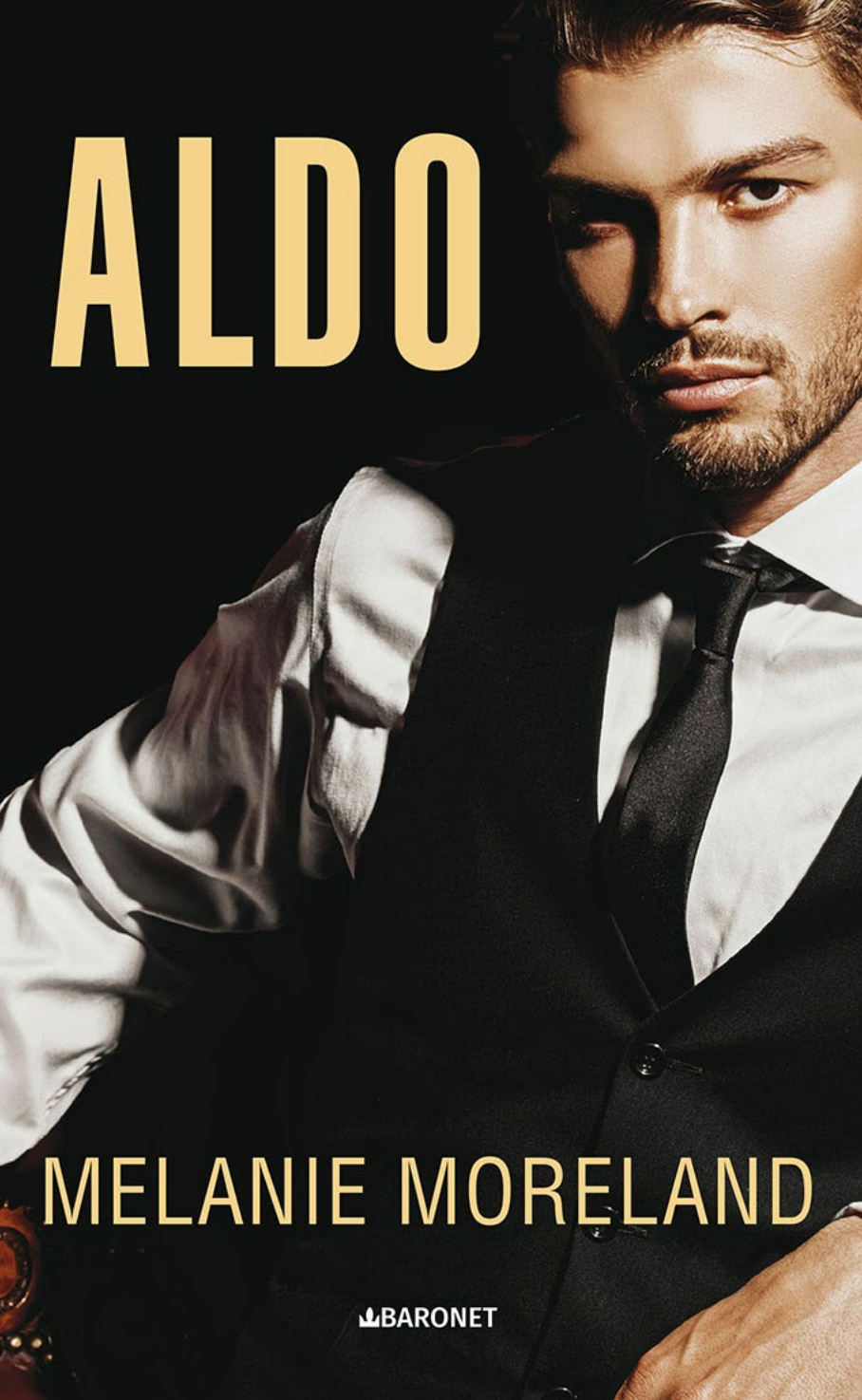

ALDO

MELANIE MORELAND

 BARONET

Aldo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Melanie Moreland

Aldo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ALDO

ALDO

Men of the Falls 1

MELANIE MORELAND

 BARONET

Dívce, která požádala tak mile,

že se nedalo odmítnout.

Děkuji.

Beth – tohle je pro tebe.

KAPITOLA 1

ALDO

Usedl jsem k psacímu stolu v kanceláři, kterou jsem sdílel s Costasem – svým šéfem. Byla to jedna z mnoha kanceláří ve velké budově, kde sídlily prvotřídní hotel a kasino v Niagara Falls. Téhle jsme říkali válečný štáb. Prosklená stěna na jednom konci nám poskytovala výhled dolů do kasina. Často jsme ji využívali. Strategizovali jsme. Řešili rozpočet. Diskutovali.

Většinou jsem používal jinou kancelář v těsné blízkosti kasina, Roman tam za mnou přicházel jen občas. Vedl jsem tam pohovory, setkával se se zaměstnanci a pracoval, když jsem potřeboval trochu prostoru. Roman měl vlastní soukromou kancelář v nejvyšším patře hotelu. Přístup do ní umožňoval vlastní výtah a sousedila s apartmánem, v němž trávil mnoho nocí. Byla propojená s dalším apartmánem, využívaným výlučně jeho babičkou. Do téhle části podlaží nesměli nikdo a nic bez výslovného svolení, poskytnutého Romanem osobně. Jen velmi málo nás tam mělo přístup.

Pak tu byla „kancelář“ v suterénu. Do té byste si vstoupit nepřáli. Existovala možnost, že už z ní nevyjdete. Nebo pokud ano, tak s velmi cenným a bolestivým ponaučením.

Nikdy nenaštvat Romana Costase.

Nalil jsem si šálek kávy, vdechl syté aroma tekutiny a zabloudil v myšlenkách k tomu, jak jsem se s Romanem setkal poprvé. Oběma nám bylo osm. Matka nastoupila do práce u rodiny Costasových. Romanova matka byla hezká dáma a laskavá zaměstnavatelka. Otec pracoval pro jejich otce jako řidič. Pana Costase jsem vídal jen příležitostně, a když už, klidil jsem se mu z cesty. Bydleli jsme v malém domku na druhé straně jejich velkého panství severně od Toronta. Roman a já jsme se stali dobrými přáteli díky společnému zájmu o nákladáky. Jeho bratr Luca se k nám často přidával, hrávali jsme si všichni tři spolu. Život byl normální. Normálnější jsem neznal.

A pak o tři roky později paní Costasová zemřela. Všechno se změnilo. Jejich už tak odtažitý otec začal být ještě uzavřenější a chladnější.

Bratři už si nesměli hrát. Ani se smát. Ústřední místo zaujaly bojové sporty, střelba, intenzivní studium. Na dům se snesla temnota. Když byli kluci starší, pan Costas je nutil spolu zápolit, odměňoval vítěze, trestal poraženého. Dával jim „lekce“, jaké by žádné děti neměly dostávat. Ustavičně byli svědky násilí. Roman to nesnášel. Luca tím opovrhoval. Oba vydrželi.

Nedlouho po matčině smrti se k nim přistěhovala babička. Byla v jejich životě to jediné, co jim zabránilo vyrůst do podoby jejich otce. Udržovala je pospolu, ustavičně jim připomínala, že jsou k sobě vázáni jako bratři. Jako rodina. Bez ní by se z bratrů určitě staly otcovy kopie. Udržovala v nich však naživu ducha

jejich něžnější matky. Když pan Costas nebyl doma, což se stávalo často, dům byl jiný, chlapci svobodnější. Jakmile ale vstoupil do dveří, zavládlo ticho. Ukrývali před ním obrovské kusy sebe, protože věděli, že by ty části zničil. Babička je naopak přiživovala a udržovala při životě světlo, přičemž celou dobu zdánlivě plnila požadavky pana Costase.

Jak léta plynula, Roman a já jsme si zůstali blízcí. Směl jsem setrvat kvůli otci, ale nebyl jsem považován za jednoho z nich. Přinejmenším ne v očích jejich otce. Pro Romana a do určité míry i pro Luku jsem byl bratrem a jako s takovým se mnou jednali. Babička V. mě brala a milovala jako vlastního. Když mi ve třinácti letech zemřela maminka na rakovinu, stala se pro mě babička zdrojem jemnosti a něhy, které jsem postrádal. Když mi bylo osmnáct, dostal můj otec infarkt – Roman, Luca a babička V. se stali mou jedinou rodinou.

A díky nečekanému růstovému skoku, kterým jsem prošel v šestnácti, jsem se stal Romanovou pravou rukou a neoficiální ochrankou. Měl jsem metr třiadvadesát, takže nebylo radno si se mnou zahrávat. Zasluhou své lásky ke cvičení, kterým jsem se zbavoval frustrace, jsem byl ramenatý, silný a podle Romana vážný.

S oblibou jsem mu tvrdil, že jsem svou soustředěnost odkoukal od něj. Jen zřídka měl na tváři úsměv, pokud jsme spolu nebyli sami. Několik let jsem ho u něj nepozoroval vůbec.

To se změnilo, jakmile mu zemřel otec.

Změnilo se všechno.

Vzhlédl jsem, když se otevřely dveře. Roman vstoupil, vypadal unaveně a na lícni kosti měl modřinu. Nalil si šálek kávy a s dlouhým povzdechem usedl k psacímu stolu.

„To mě poser, to už je večer?“ zahučel.

Zasmál jsem se a pohlédl na hodinky. „Je devět ráno, Romane.“

„Paráda.“

„Máš za sebou pár koleček s trenérem?“ Ukázal jsem na modřinu na jeho obličeji.

„Luca.“

To mě překvapilo. Bratři se poprali jen zřídka.

Opřel se na židli dozadu, zavřel oči. „Zasloužil jsem si to.“

„Tak to si chce poslechnout.“

Napřímil se, zvedl kávu a napil se. „Včera jsme byli na večeři s nějakými obchodními partnery.“

„Tyhle obchody, nebo tamty obchody?“

„Obojí,“ odvětil Roman. „Jsou legální, ale mají takové spojení se syndikátem. Patří k mé generaci.“

Roman a Luca změnili po otcově smrti spoustu věcí, včetně toho, s kým jednali.

„Takže Mason požádal o laskavost. Jeho sestra Justine přijede do města na návštěvu. Kupodivu ještě nikdy v Torontu nebyla. Má o ni starost a chce, abych na ni dohlédl. Bral ji ven a ukázal jí Toronto.“

„Řekl jsi ne a Luca tě kvůli tomu praštil?“

„Řekl jsem ne a nabídl Luku.“

Zasmál jsem se. Už jsem tu ránu pěstí chápal. Luca nesnášel rande naslepo – ještě víc než Roman. Ani jeden z nich neměl v oblíbené vztahy žádného druhu.

„Řekl jsem, že trávím moc času tady a Luca už v Torontu bydlí, takže to dává větší smysl. A že bych mohl všechno zařídit i bez porady s Lukou. Když dorazil, bylo už všechno domluvené.“ Roman se zazubil. „Potom projevil nelibost. Očividně pykám za to, že si bude hrát na průvodce turistů.“

Oba jsme se rozesmáli. Roman si prohrábl rukou kaštanové vlasy a zelené oči mu sršely humorem.

„Stálo to za to. Nemohl ani ceknout, dokud u stolu seděl Mason. Pochopil jsem, že z toho nemá radost, ačkoliv před Masonem to přijal elegantně. Zato jak jsme se ocitli u mě v apartmá...“

„Pustil se do tebe.“

„V podstatě. Ale stejně se jí bude věnovat. Radši on než já. To poslední, co potřebuju, je mít na krku princeznu syndikátu, která chce chodit po městě. Masonův seznam byl dlouhý a pekelně nudný. O to tedy nestojím.“

„Kolik jí je?“

„Něco ke třicítce, takže mi připadá dost stará, než aby potřebovala doprovod, ale Mason je vůči ní neuvěřitelně ochranný, což, upřímně řečeno, nevěstí pro Luku nic dobrého.“

„Jak znám Luku, přijde ti to draho.“

„Bude to stát za to, když nebudu muset tancovat, jak ona píská. Bez ohledu na to, co píská. Včera večer mu poslala textovku s dalšími požadavky. Luca ji už teď nesnáší. Má pocit, že ona jeho taky. Oslovila ho jako svého žalárníka. On ji jako rozmazlenou princeznu.“ Roman ukázal v úsměvu zuby. „Možná je to stmělí.“

Znovu jsem se rozesmál spolu s ním. Bylo milé vidět ho pro změnu v dobré náladě.

„Každopádně to byla dlouhá porada a pak babička chtěla, abych s ní posnídal.“

„Jak se má?“

Láskyplně se usmál. „Je to tyranka jako vždycky. Připravuje se vyrazit se svým předákem na inspekci révy. Jinými slovy říkat mu, co má dělat.“

Uchechl jsem se. Babička V. byla učiněná jaderná elektrárna. Po sedmdesátce měla víc energie než já v nejlepší formě. Roman měl velké vinařství a dům v oblasti Niagary. Žila u něj a spravovala majetek.

Roman přejížděl mezi domem a svým zdejším bytem, pořád měl plno práce. Ale zbožňoval ji a odmítal ji nechat žít samotnou. Ona milovala mladší dítě své dcery stejně divoce. Podobal se matce a babička vždycky říkala, že to je důvod, proč ho otec tolik nemá rád. Pohled na Romana byl pro něj příliš bolestivý.

„Chce, abys přišel v neděli na oběd. Prý tě neviděla celou věčnost.“

„Chceš říct dva týdny.“

Pokrčil rameny. „To si prober s ní.“

Babičku V. jsem taky zbožňoval a nikdy jsem pozvání na oběd neodmítl.

„Přijdu.“

„Tady máme nějaký důvod k obavám?“

„Ne. Všechno běží hladce. Musím zkouknout pár posledních uchazeček o práci číšnice. Přijali jsme nové krupiéry a portýra pro hotel. Musíš tu zítra být, aby ses s nimi pozdravil.“

Roman a já jsme zastávali politiku osobního setkání s každým novým zaměstnancem. Podat si s ním ruku. Ukázat mu, pro koho pracuje. Roman všechno vlastnil. Já byl jeho pravá ruka. Pracovali jsme jako tým a jeden z nás byl v případě potřeby obvykle k dispozici. Pokud ne, nikdy jsme nebyli daleko a vždycky v dosahu. Měli jsme pečlivě vybranou skupinu manažerů, asistentů, ochranky a personálu. Každý manažer nesl odpovědnost za svou divizi. Pilná práce a loajalita přinášely odměnu. Průměrné úsilí nebylo přijatelné. Jeden každý problém se okamžitě řešil. Kasino Maple bylo nejlepším z nejlepších. S ničím menším se Roman nespokojil. Jeho druhé kasino v Torontu, Maple II., fungovalo stejně.

Dopil kávu. „Tak to tedy nechám na tobě. Musím přesunout nějaké peníze a projít pár smluv. Trochu se prospím a vezmu si druhou směnu.“

Kývl jsem, Roman odešel a zavřel za sebou dveře. V duchu jsem se ptal, jestli se vyspí. Spal vždycky jen pár hodin v kuse, pokaždé příliš neklidný a našponovaný, než aby relaxoval. Jako jeho přítel jsem o něj měl strach, ale odmítal poslechnout nebo změnit životní styl.

Potřásl jsem hlavou, protože jsem věděl, že starosti ničemu nepomůžou. Roman je Roman a nikdy se nezmění.

Pak jsem se zasmál. Byl jsem na tom skoro stejně jako on. Tenhle podnik byl můj život a nečekal jsem, že by se to v blízké době mělo změnit.

Pokud vůbec někdy.

KAPITOLA 2

ALDO

Vrátil jsem se do své druhé kanceláře a prošel profesní životopisy lidí, se kterými mě dnes čekaly pohovory. Prověřil jsem si každého, koho jsme najímali. Prováděl jsem závěrečné pohovory. Vždycky. Jakmile jsem je schválil, umyl jsem si nad nimi ruce a předal je příslušným manažerům. Ale předtím jsem měl pokaždé poslední slovo. Měl jsem čich na to, jestli je dotyčný člověk ten pravý.

Nikdy jsem se nezmýlil.

Prolistoval jsem stránky a u jednoho životopisu se zastavil. U každého byla fotka. To byla součást našeho procesu. Nikdy jsme neřešili něčí vzhled nebo etnikum, ale projížděl jsem fotografie kandidátů speciálním softwarem, který jsme měli. Vzhledem k Romanovu spojení se světem zločinu nebylo opatrnosti nikdy dost.

Něco na ženě na fotce mě zarazilo. Byla půvabná. Tmavohnědé vlasy měla krátké, visely jí kolem uší a zvýrazňovaly dlouhou elegantní šíji. Měla široký úsměv a uličnické hnědozelené oči. Bylo na ní cosi lákavého. Potřásl jsem hlavou a myšlenku zaplašil.

Určitě se potřebuju s někým vyspat. Už jsem to dlouho nedělal.

Jedna z věcí, na které jsme se Luca, Roman a já shodli, byl náš názor na vztahy. Žádný z nás o ně neměl zájem – ke značnému zklamání babičky V. Luca randil hodně, Roman nikdy, jen občas měl nějakou rychlovku na jednu noc, a já ještě míň. Většina žen, se kterými jsem se kdy setkal, patřila k typu dobrému na jeden večer. Mohlo se to odehrát v hotelovém pokoji, nebo občas ani to ne. Vzhledem ke světu, který jsme znali a v němž jsme se zdržovali, bylo pro nás všechny lepší se nezatěžovat.

Zazvonil mi telefon a já zavřel soubor, zařadil ho a na ženu zapomněl. Přijal jsem hovor a řekl asistentce, ať mi pošle první uchazečku.

Následujících několik hodin uplynulo rychle. Většina těch, s nimiž jsem mluvil, vyhovovala. Dvě jsem škrtl. Jejich odpovědi byly tak učebnicové, že jsem pochopil, že by z nich byly prachmizerné zaměstnankyně, jakmile by se ocitly na palubě.

A pak přišla ona.

Půvabná žena s hnědozelenýma očima, ta z počítačového souboru. Violet Nelsonová.

Vstoupila a bylo to, jako by někdo vysál všechn vzduch z místnosti. Něco se mi napjalo v hrudi, když přišla blíž a já vstal, abych ji přivítal.

Byla vysoká. S ženskou postavou. Těžká ňadra, dlouhatánské nohy. A úsměv?

Zabijácký.

Automaticky jsem jí potřásl rukou, představil se a vyzval ji, aby se posadila. Udělala to, zkřížila sexy nohy a předvedla mi záblesk hladké pokožky, než si pod sebou upravila záhyby sukně. Plaše se zaculila, ale měl jsem pocit, že nijak plachá není.

Rozhodl jsem se to ignorovat spolu s tím, jak mi péro v kalhotách poskočilo při pohledu na smetanové lýtko.

Očividně jsem byl opravdu moc dlouho bez ženské, když na mě takhle zapůsobil letmý pohled na něčí pokožku.

Ale o tom budu přemýšlet později.

„Takže, Violet, vidím, že jste se sem právě přistěhovala z Toronta. Proč ta změna, smím se zeptat?“

„Můj přítel rozhodl za mě.“

Obočí se mi samovolně zvedlo. Nevypadala jako ten typ, co nechá o něčem tak důležitém rozhodovat svého přítele.

„Přijal tady práci?“

„Vzal roha s obsahem mého bytu a bankovního účtu a taky s mou takzvanou nejlepší kamarádkou Marií. Slyšela jsem nějaké dvě ženy mluvit o zdejším hotelu a kasinu. V Torontu už mi nic nezbylo, tak jsem to riskla a přijela sem.“

Netušil jsem, jak reagovat. To, co jsem řekl, mě samotného šokovalo. „Chcete, abych ho našel a zabil?“

Zasmála se a zaklonila přitom hlavu. „Jé, s vámi je legrace. Díky, ale není třeba.“

Přikývl jsem s nuceným úsměvem. Nežertoval jsem.

„Zaškrtl jste práci v jídelně. Proč?“

„Myslím, že se pro mě líp hodí. Nepotrpím si na formality a v bufetu by mi to nešlo. Myslím, že s lidmi v restauraci typu kantýny se bude líp jednat. Nechtějí se dlouho zdržovat, budou se chtít najíst a vypadnout, takže se budou rychle střídat. A čím víc jich obsloužím, tím lepší dýška.“

Líbila se mi její upřímnost.

„Vidím, že máte zkušenosti.“

„Jako číšnice jsem pracovala už na střední škole a vydělala si na první auto. Pracovala jsem jako recepční, ale o tuhle práci mě připravil covid. Dělala jsem jako brigádnice pro agenturu. Můžu předložit doporučení.“

Už jsem si je ověřil a posudky měla skvělé. Dochvilná, poctivá, pracovitá, to byly některé z výrazů, které ji popisovaly.

„Všechny večery a noci vám vyhovují?“

„Ano.“

Přejel jsem pohledem její soubor, adresu bydliště jsem nepoznával. „Kde teď bydlíte?“

„Kelly's Kourt, dokud nenajdu něco trvalého.“

Lekl jsem se. Šlo o drsnější část města a sešlý motel, kde jste se mohli ubytovat na hodinu, na den nebo na týden. Zadíval jsem se jí do očí, ale nebyla v nich omluva ani sebelítost.

„Je to jen dočasné,“ zdůraznila. „Jakmile něco našetřím, můžu si pořídit něco definitivního.“

Byla hrdá. Pozoroval jsem u ní tvrdohlavost. A měl jsem pocit, že si nenechá nic líbit, takže nestrpí od zákazníků žádné blbosti. Napadlo mě, že by si dobře vedla v naší luxusní restauraci. Pro zaměstnance bylo těžké se tam dostat a seznam čekatelů byl dlouhý. Uměl jsem si ji představit v uniformě. Veškerý personál nosil stejnou. Černý smokink. Na mužích to působilo noblesně a na ženách sexy. Na ní, představoval jsem si, by to bylo umělecké dílo. Vražedně sexy umělecké dílo.

Jenže stála o neformálnost. Třeba změni názor.

Podepsal jsem poslední kolonku v jejím formuláři a předal jí ho. „Personální je až na konci chodby. Převezmou od vás veškeré informace. Budete se hlásit u Wandy, která vám dá uniformu a rozpis. Můžete začít hned.“ Zarazil jsem se a napsal několik informa-

cí na jiný kus papíru. „Mayborn Apartments na Třetí ulici. Čisté, praktické. Řekněte vedoucímu, že vás posílám. Počká s prvním nájmem a kaucí, dokud na to nebudete mít.“

Zamžikala. Pak ještě jednou. „Děkuju, pane Ricci. Vážím si toho.“

Mávl jsem rukou. „My se tu o své zaměstnance staráme.“

Vstala a podala mi ruku. Stiskl jsem ji a v duchu se ptal, proč mi dotek její pokožky na mé připadá tak správný. Proč její stisk dokonale odpovídá mému. Shlédl jsem na ni a všiml si, jak smetanově a jemně působí její pleť v porovnání s mou tmavší, opálenou. Bylo to jako noc a den. Jako my.

A tak to i zůstane. Dvě různé oběžné dráhy.

Nespal jsem se zaměstnankyněmi a ona nehledala to, co bych jí mohl nabídnout.

Odešla a já si sedl, potřásl hlavou, pak jsem zvedl telefon a zavolał manažerovi Mayburn Apartmens. Brian Ferris a jeho manželka měli rádi hazard. Přicházeli vždycky po několika týdnech a užili si tady celý den, jedli v restauraci, nikdy nepřekročili svůj vymezený rozpočet. Znal jsem se s nimi a Brian mi dlužil službičku za něco, co jsem pro něj udělal. S radostí mi vyhověl ohledně prvního nájmu a kauce a sdělil, že má momentálně volnou jednu garsonku.

„Postarej se, ať ji dostane,“ řekl jsem a zavěsil.

Neměl jsem zdání, proč jsem jí to bydlení nabídl a zavolał manažerovi.

Prostě jsem byl hodný k někomu, ke komu se štěstí obrátilo zády.

Nijak to nesouviselo se zabijáckým úsměvem.

Ani s těma kurva vražedně sexy nohama.

Vůbec.